

[Tove Jørgensen]

kerhed« ikke misbruges? Det har jo netop været misbrugt før, som jeg lige har nævnt, under krigen. Det er en gummiparagraf, og den kan bruges til alt muligt, alt efter hvem der sidder på den politiske magt. Vil man prøve at definere det – jeg vil tro, det er ganske umuligt, men det er jo den eneste sikkerhed vi har for, at mennesker ikke forfølges, uden at de har givet nogen årsag til det, og at man ikke misbruger en sådan paragraf.

Hvad angår dagsordensforslaget med ændringsforslag, kan jeg sige, at vi ikke kan stemme for det radikale ændringsforslag, da vi ikke synes, det giver noget væsentligt nyt i sagen, men vi skal selvfølgelig anbefale at stemme for det ændringsforslag, vi selv er medforslagsstillere til. I øvrigt vil vi bemærke, at de to forslag ikke udelukker hinanden.

Mølgaard (DR):

Der ville formentlig have været én konkret fordel ved at have haft en borgerlig regering netop nu i denne situation: vi ville formentlig have landets største parti placeret i en mere kritisk holdning over for, hvordan vi bedst garderer retssikkerheden for dem, der risikerer at komme i klemme. Regeringen ville nok have handlet på samme måde med en anden farve på den, men vi ville have haft et stort parti, der havde optrådt på en rigtig måde: kritisk indstillet over for dem, der udøver magt i vort samfund, og på den side, som er de smås.

Det generelle aspekt er, om det virkelig skulle være nødvendigt med en udvalgsbehandling af spørgsmålet om, hvilke bånd regeringen vil lægge på sig selv i udnyttelsen af de i dag til rådighed stående midler ved at ændre de administrative retningslinjer, indtil en lovændring har fundet sted. Er der nogen anden grund til denne nølen end ulyst fra regeringens side over for en sådan båndlægelse, ulyst til at skabe større retssikkerhed?

Hvad angår den aktuelle sag, siger man, at der ingen mulighed er for ændring. Ministeren kan ikke forestille sig en anden afgørelse end den allerede trufne, nemlig udvisning, som resultatet. Ja, men hvis dette måtte være det foreliggende materiales entydige konklusion, hvorfor kan ministeren så ikke lade en domstol drage denne konklusion? Nej, det kan man ikke, fordi alle oplysninger ikke kan tilvejebringes, siger ministeren. Enten er

der da ikke tilvejebragt materiale nok, og så har ministeren heller ikke noget grundlag for at udtale sig og fælde sin dom, eller også er der tilvejebragt materiale nok, og så er ministerens udsagn urigtigt, for så kunne en domstol have fældet afgørelsen.

Hr. Hagen Hagensen var inde på den tanke, at man bare kunne sørge for at undgå at komme i søgelyset. Det er naturligvis hr. Hagen Hagensens ret at være ensidig i sine betragtninger; fra sit private erhverv er han velkendt med, at det faktisk ligefrem er hans hverv som advokat at være ensidig i en sag. Men for retssikkerheden som sådan må hr. Hagen Hagensen, med sin indsigt i hvordan et retssystem skal og bør fungere, være klar over, at det apparat, der efterforsker med henblik på at rejse anklager, må have søgelyset rettet ti gange så mange steder hen, som der i og for sig er grund til det, fordi man må være mistænksom fra den side. Det vil sige, at hvis man skal holde sig uden for søgelyset, skal man holde sig uden for enhver antydning af, at der kan rejses mistanke over for én – det vil sige man skal ophøre med at leve. For det eneste, man da ikke kan mistænkes for, er at have ageret.

Hr. Hagen Hagensen var også inde på problematikken, om det var på et flertal af gruppens vegne, eller det var på en hel gruppes vegne, den ene og den anden ordfører udtalte sig, og jeg har ikke sagt noget i så henseende. Jeg mener, at det er på det overvejende flertal af retsforbundets gruppens vegne, mine udtalelser er faldet. Jeg håber ikke, at det er på et flertal af den konservative gruppens vegne, hr. Hagen Hagensen er kommet med sine antydninger, der, ført ud i deres konsekvens, absolut ville betyde, at vi forlod enhver antydning af et retssamfunds strukturelle juridiske grundlag.

Wilhelm (VS):

Jeg finder, at debatten her i dag har bekræftet, at regeringen i sine bestræbelser på at retfærdiggøre sin optræden i denne sag klynger sig især til to ting: hvad angår bevisførelsen og sandsynligheden for skyld, klynger man sig til ombudsmandens redegørelse, og hvad angår udvisningen netop til Mexiko, klynger man sig til menneskerettighedskommissionens udtalelse. Jeg mener at have dokumenteret, at man misbruger begge disse